

datowe w trybie podanym w ustępie (1)—(5) niniejszego paragrafu:

(1) Władza administracyjna, która otrzyma doniesienie o przekroczeniu administracyjnym od władz lub organów urzędowych (policji, wójtów, sołtysów i t. p.) na podstawie ich własnego spostrzeżenia służbowego lub zeznania dokonanego przed nimi, może bez dalszego postępowania nałożyć karę w drodze zarządzenia (mandatu) karnego, jeżeli uważa za stosowne wymierzyć karę aresztu, mającą trwać najdłużej trzy dni, albo karę pieniężną, nie przenoszącą 50 zł.

(2) Obwiniony może w ciągu dni 8 po doręczeniu zarządzenia karnego wnieść przeciw niemu sprzeciw do władzy, która wydała zarządzenie karne i przytoczyć zarazem środki dowodowe służące ku jego obronie.

(3) Jeżeli sprzeciw zawiera zażalenie wyraźnie tylko co do wymiaru nałożonej kary, należy uważać sprzeciw za odwołanie i przedłożyć go władzy odwoławczej (art. 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 listopada 1920 r. w przedmiocie wyznaczania kar w drodze postępowania administracyjno-karnego na terenach przyfrontowych i etapowych—Dz. Urz. Z. T. P. i E. № 4, poz. 30).

(4) We wszystkich innych przypadkach ulega zarządzenie karne wskutek wniesienia na czas sprzeciwu unieważnieniu i należy wszcząć postępowanie trybem przeprowadzenia rozprawy. W postępowaniu tem nie jest władza administracyjna związana treścią unieważnionego zarządzenia karnego i może orzec także inną, a w szczególności również ostrzejszą karę.

(5) Jeżeli sprzeciwu nie wniesiono, albo nie wystąpiono z nim w czasie właściwym, podlega zarządzenie karne niezwłocznemu wykonaniu.

§ 2. Poza postępowaniem, przewidzianem w § 1, odbywa się na obszarze określonym na wstępie postępowanie w orzecznictwie karno-administracyjnym według przepisów, zawartych w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 listopada 1920 r. o postępowaniu administracyjno-karnem na terenach przyfrontowych i etapowych (Dz. Urz. Z. T. P. i E. № 4, poz. 31).

Przepis ust. 2 art. 4 powyższego rozporządzenia może być analogicznie stosowany do świadków, którzy nie stawiają się na rozprawę karną mimo doręczenia im wezwania.

§ 3. Postanowienia art. 6, 7, 13 ust. 1, 14 i 15 powyższego rozporządzenia mają analogiczne zastosowanie w postępowaniu mandatowym. W miejsce przewidzianego w art. 7 wyjaśnienia trybu odwołania wstępuje w postępowaniu mandatowym pouczenie o przysługującym obwinionemu prawie wniesienia sprzeciwu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Raczkiewicz*

818.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 26 października 1925 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie oznaczenia najwyższych norm podatku od lokali na rok 1926.

Na podstawie ustępu 2 art. 7 i ustępu 2 art. 37 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. № 94 poz. 747) zarządza się co następuje:

§ 1. Stopa podatku od lokali w gminach miejskich na rok 1926 powinna być ustalona w stosunku do komornego, względnie wartości czynszowej z czerwca 1914 r. i nie może przekroczyć dla gmin: m. st. Warszawy, Bydgoszczy, Krakowa, Lublina, Lwowa, Łodzi, Poznania i Wilna 5%, dla wszystkich zaś pozostałych gmin miejskich 4% pomienionego komornego, względnie wartości czynszowej, przerahowanej na złote według relacji, zamieszczonej w ustępie 4 art. 6 ustawy z dnia 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. № 39 poz. 406).

Stopa podatku od lokali w gminach wiejskich poza obszarem b. zaboru rosyjskiego nie może przekroczyć 5% faktycznego obecnego komornego, względnie wartości czynszowej z tem zastrzeżeniem, że wartość czynszowa nie może przenosić komornego, płatnego za podobne lokale w najbliższej gminie miejskiej.

§ 2. Wojewodowie (delegat rządu w Wilnie), działający na zasadzie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 36 poz. 390) w porozumieniu z dyrektorami izb skarbowych, uprawnieni są do zatwierdzania uchwał podatkowych od lokali na rok 1926 do wysokości, oznaczonej w § 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Postanowienia § 1 wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1926 r. a § 2 z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Raczkiewicz*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

819.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 24 października 1925 r.

w sprawie ustalenia wymagań od kandydatów na niektóre stanowiska niższych funkcjonariuszów leśnych w dyrekcjach lasów państwowych i nadleśnictwach.

Na mocy § 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o organizacji administracji lasów państwowych (Dz. U. R. P. № 119 poz. 1079) oraz ustępu drugiego art. 90 ustawy